

дежди е възлагалъ на тоя край и самия Левски, който е работилъ въ тоя окръгъ и създавалъ много бунтовни огнища, готови да разискрятъ пожари въ цѣлата страна.

Още съ пристигането на апостолитѣ въ Търново въ началото на бунтовната 1876 година се взема решение да се пренесе седалището на Окръжния революционенъ комитетъ въ Горна-Орѣховица, като по-запазенъ и скритъ отъ бдителността на турската властъ и като центъръ, разположенъ всрѣдъ близко намиращи се едно отъ друго села. И по-рано тукъ населението се е указвало отзивчиво за борба противъ турското иго и е имало готови хора и деятели на революционното движение. По-рано, както и сега, Горна-Орѣховица е билъ буденъ търговски пазаренъ центъръ, който способствалъ да се издигнатъ заможни и богати чисто български родове. Търговията и занаятитѣ цѣвтѣли, поради голѣмитѣ околни села, съ които Г.-Орѣховица била въ близки и постоянни търговски връзки. Отъ друга страна, тия голѣми села, които се намирали близко до града, сж били въ просвѣтно отношение на достатъчна висота, която давала условие за една усилена пропаганда всрѣдъ народа. Населението въ тоя край е било повечето българско, съ много малко цигански или други елементи. Както знаемъ въ Горна Орѣховица турцитѣ и циганитѣ сж населявали покрайнинитѣ и не сж имали никакво особено зависимо значение за града, което положение е запазено и до сега. Патриархалниятъ битъ на това население, неговия чисто български произходъ, нрави и традиции, не дали възможность да укажатъ влияние други елементи, а особено въ Лѣсковецъ, кждето турското население е било изключено отъ възможността да живѣе или да се поселява, тамъ макаръ и временно. Апостолитѣ народни, подъ формата на търговци отъ далечни краища сж идвали въ Горна-Орѣховица и подъ предлогъ за закупуване на търговска стока сж работили за бунтовното дѣло. Това обстоятелство е дало възможность на видни революционери и апостоли за българската свобода въ навечерието на избухващитѣ възстания презъ 1876 година, смѣло да кръстосватъ и обикалятъ Горна-Орѣховица и околността ѝ, да съятъ семената за борба противъ петвѣковното робство. За тая усилена дейность способствувало и особеното положение въ което е била поставена Г.-Орѣховица: Петъченъ день тукъ сж се стичали безброй число търговци и селяни, запълвали улицитѣ на града, и въ тая навалица никой не е държалъ смѣтка — кой отъ кжде е и, съ какви намѣрения идва въ града.

Душата на мѣстния революционенъ комитетъ сж били: Георги Измирилевъ — Македончето, дошълъ като учителъ въ тоя градъ, Сидеръ и Вичо¹⁾ Грънчаро-

1) За тоя герой вижъ книгата на Ив. Страѣевъ, — Подготовка на възстанието въ Г.-Орѣховска околия.